

doba jejího příchodu, ale pokládá za postačující, že faktura došla dříve, než bylo vykládání zboží ukončeno. K založení fakturového sudiště zákon vyžaduje, by faktura došla dříve než zboží neb aspoň zároveň se zbožím; jen v tom případě má kupitel možnost seznati, pod kterými podmínkami se mu zboží dodává, a porovnat fakturu se zbožím, a jen v tom případě musí fakturu vrátit nebo námitky proti ní oznámiti, chce-li zabránit, aby nebylo přijetím faktury založeno sudiště podle druhého odstavce § 88 j. n., neboť mu není uložena povinnost, by oznamoval nesouhlas s novými podmínkami, jež mu byly teprve po dojití zboží oznámeny. Žalovaný podle zjištění obdržel vagonovou zásilku ovoce o den nebo dva dny dříve než fakturu; zda-li faktura došla v době, kdy vykládání zboží z vagonu ještě nebylo úplně skončeno, zůstává lhostejno, protože k takovému rozeznávání času dojití zboží a úplného jeho vyložení z vagonu není v zákoně opory.

Čís. 1504.

Průkaz, že dlužník zaslal vymáhajícímu věřiteli dlužný peníz poštovní poukázkou, nestačí pro návrh na zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, R I 141/22.)

Dlužník nezaplatil v rozsudečné lhůtě dlužného peníze, pročež věřitel vznesl dne 7. listopadu 1921 exekuční návrh. Dlužník zaslal dlužný peníz dne 4. listopadu 1921 poštovní poukázkou, již věřitel obdržel teprve dne 8. listopadu 1921, načež obmezil exekuci na útraty návrhu na povolení exekuce. Žádosti dlužníka o odložení a zrušení této exekuce s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, ježto dlužník platební povinnosti v rozsudku vyslovené tím dostal a vymáhajícího věřitele úplně uspokojil, podav dlužný peníz dne 4. listopadu 1921 poštovní poukázkou u poštovního úřadu v S. s poukazem, by tento peníz byl vymáhajícímu věřiteli doručen. R e k u r s n í s o u d zamítl dlužníkův návrh. D ů v o d y: Tento názor prvního soudu mohl by býti správným jenom tehdy, kdyby byl dlužník poukázal peníze v čas a to ještě ve lhůtě rozsudečné. Jak však ze spisů exekučních na jevo vychází, a první soud též zjistil, podal dlužník peníze u poštovního úřadu v S. teprve několik dní po právní moci rozsudku, tedy po uplynutí 14 denní lhůty rozsudečné. Následkem toho ocitl se dlužník v prodlení a dle §§ 1333 a 1334 obč. zák. stihají ho i následky tohoto prodlení, zejména povinnost k náhradě škody a ručení za náhodu. Za náhodu takovou sluší však pokládati i tu okolnost, že doručení zasláných peněz se na poště zdrželo tak, že vymáhající věřitel mezi tím podal exekuční žádost. Škodu vymáhajícímu věřiteli tím vzniklou, která spočívá v útratách žádosti exekuční a případných dalších útratách, musí proto dlužník nahraditi. Ostatně dlužník, když již se o své újmě pro zaslání peněz poštovní poukázkou rozhodl, měl vymáhajícího věřitele buď telegraficky neb telefonicky o tomto svém kroku vyrozuměti, a mohl tak podání exekučního návrhu ještě včas předejít.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Zrušení exekuce ve smyslu § 40 ex. ř. předpokládá, že vymáhající věřitel byl uspokojen, sečkati povolil anebo výkonu exekuce se vzdal. V tomto případě není sporno, že dlužník nezaplatil dluhu ve lhůtě rozsudkem stanovené a že vymáhající věřitel v den podání exekučního návrhu, t. j. 7. listopadu 1921, nebyl ještě uspokojen, jelikož peníze obdržel teprve 8. listopadu 1921, načež omezil exekuci na útraty exekučního návrhu, které zavinił povinný svým průtahem. Tím, že dlužník poukázal peníze věřiteli, nelze ho považovati za uspokojena ve smyslu § 40 ex. ř., to tím méně, jelikož odesílatel dle § 105 poštovního řádu ze dne 22. září 1916, čís. 317 ř. zák. jest oprávněn žádati, by mu byla zásilka vrácena. Ustanovení § 46 ex. ř. a bodu 31. odstavce I. návodu pro výkonné orgány tomuto názoru neodporují, neboť předpisem, že se má prozatím upustiti od výkonu exekuce, předkládá-li dlužník potvrzení, že částku, které se domáhá věřitel, odevzdal poště, nebyly změněny předpoklady pro zrušení exekuce dle § 40 ex. ř. Právem tedy zamítl rekursní soud návrh povinného na zrušení a odložení exekuce.

Čís. 1505.

K pojmu pravomoci rozsudku. Nejde o věc rozsouzenou, rozhodli-li v prvním sporu okresní soud o nepatrné částce nároku, kdežto v pozdějším sporu vznesena věc na sborový soud co do ostatní části nároku.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, Rv I 848/21.)

Kůň žalobkyně byl splašeným koněm žalovaného tak poškozen, že musel býti peražen. Žalobkyně domáhala se původní žalobou na okresním soudě, by jí žalovaný opatřil jiného koně v ceně 700 Kč a nahradil výdaje za vypůjčeného koně penízem 84 K. Žalobě bylo právoplatně vyhověno. Ježto žalovaný koně nevydal, domáhala se žalobkyně náhrady škody a ušlého zisku penízem 22.000 K. O b a n i ž š í s o u d y žalobu, zadanou na sborovém soudě, zamítly. V dovolání uváděla žalobkyně mimo jiné, že jde o věc rozsouzenou, ježto prý již v původním sporu bylo o nároku jejím co do důvodu rozhodnuto, a nyní prý se jednalo pouze o výši jeho.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde,

v d ů v o d e c h:

Ve sporu původním žalovala žalobkyně na opatření koně a na náhradu nákladu na vypůjčení koně živého až do obdržení koně, jenž jí měl býti opatřen, denně 6 K, jež platila, ale tento nárok na náhradu k vůli zachování příslušnosti okresního soudu jen v omezené výši 275 K, později pouhých 84 K t. j. za 14 dní, vyhrazujíc si žalobu pro náhradu další. Tuto nyní podala, jenže žádá vzhledem k drahotným poměrům válkou nastalým vyšší částky než 6 K denně, a nežádá je již jako náhradu nákladu na vypůjčení koně jiného, nýbrž jako ušlý výdělek, že nemajíc koně nemohla vydělati, co by s ním byla vydělala, kdyby ho byla měla. Netřeba zkoumati, jde-li takto o stejný předmět v obou spo-